

Bài Học 3

* 11 Tháng 10 – 17 Tháng 10

Đứng Vững Trước Sự Cám Dỗ

Đọc Kinh Thánh Nghiên Cứu Tuần Này: *Gia-cơ 1:12-21; Thi-thiên 119:11; Sáng Thế Ký 3:1-6; Tít 3:5-7; Rô-ma 13:12; Ê-phê-sô 4:22.*

Câu Gốc: “Phước cho người bị cám dỗ, vì lúc đã chịu sự thử thách rồi, thì sẽ lãnh mảo triều thiên của sự sống mà Đức Chúa Trời đã hứa cho kẻ kính mến Ngài” (Gia-cơ 1:12).

Chúng ta ai cũng đã có kinh nghiệm về sự cám dỗ. Chúng ta đã hứa nguyện sẽ không để bị cám dỗ. Nhưng khi sự cám dỗ đến, những lời hứa nguyện dường như mờ dần. Và thật xấu hổ, chúng ta vấp phạm! Đôi khi, dường như nếu chúng ta càng cố gắng không vấp phạm, thì chúng ta lại thấy mình càng yếu đuối hơn trước các sự cám dỗ.

May mắn thay, chúng ta vẫn có thể chiến thắng những cám dỗ của sự cám dỗ. Không có hố tội lỗi nào quá sâu đến nỗi chúng ta phải tuyệt vọng. Bởi vì chúng ta có “Cha của sự sáng láng” (Gia-cơ 1:17) quyền uy hơn sự cám dỗ đến với chúng ta. Chỉ trong Đức Chúa Trời và qua Lời Hằng Sống của Ngài chúng ta sẽ chiến thắng.

Đó là sứ điệp trong các câu Kinh Thánh chúng ta sẽ nghiên cứu tuần này. Quả thật, sự cám dỗ là có thật. Tội lỗi không phải là chuyện hoang đường; và sự tranh đấu với bản ngã là một điều có thật. Nhưng Đức Chúa Trời cũng có thật nữa. Qua Ngài chúng ta có thể chiến thắng với những cám dỗ của nội tâm mình.

BẮT NGUỒN CỦA SỰ CÁM DỖ

Đọc Gia-cơ 1:13,14. Tại sao điều rất quan trọng chúng ta phải biết rằng Đức Chúa Trời không cảm dỗ ai? Sự cảm dỗ đến từ đâu? Sự hiểu biết này giúp gì cho chúng ta trong việc tranh đấu với tội lỗi?

Gia-cơ nói tỏ tường rằng Đức Chúa Trời không phải là tác giả của sự gian ác. Và Ngài cũng không là tác giả của sự cảm dỗ. Sự gian ác là nguồn gốc của sự cảm dỗ. Theo hai câu này, thì sự cảm dỗ đến từ tâm chúng ta, từ lòng tư dục của con người. Đó là lý do vì sao chiến đấu với sự cảm dỗ thật là gian nan.

Như vậy sự tranh đấu với tội lỗi bắt đầu trong tâm thức chúng ta. Nhiều người không muốn nghe, nhưng sự thật rằng chúng ta *chọn* cho mình phạm tội. Không ai ép ta phải phạm tội cả (Rô-ma 6:16-18). Những khát khao tội lỗi chiếm ngự tâm trí chúng ta. Gia-cơ dùng chữ “mắc bẫy” để nói đến dục vọng lôi cuốn và quyến rũ chúng ta.

Đọc Ê-phê-sô 6:17; Thi thiên 119:11; và Lu-ca 4:8. Các câu này có cùng chung tư tưởng nào? Chúng đưa đến câu hỏi của chiến thắng sự cảm dỗ như thế nào?

Trong các câu của Gia-cơ, ông phân biệt tội lỗi và sự cảm dỗ là hai điều khác nhau. Bị tư dục cảm dỗ không có nghĩa là tội lỗi. Vấn đề không phải ở sự cảm dỗ, nhưng vấn đề nằm trong cách chúng ta trả lời sự cảm dỗ. Có một bản chất tội lỗi không phải là tội lỗi. Nhưng để cho bản chất tội lỗi ấy cai trị tư tưởng và sự chọn lựa của chúng ta, ấy là tội lỗi. Bởi vì vậy, chúng ta có các lời hứa qua Lời của Đức Chúa Trời, hứa cho chúng ta sự chiến thắng nếu chúng ta chấp nhận các lời hứa ấy bằng đức tin.

Hãy suy gẫm cái tư tưởng rằng tội lỗi *luôn* là do nơi sự chọn lựa của chúng ta. (Bởi vì nếu không bởi sự lựa chọn của chúng ta thì làm sao chúng ta lại bị phán xét vì phạm tội?) Những điều gì chúng ta có thể làm mỗi ngày để giúp chúng ta tránh những chọn lựa sai lầm?

Dục Vọng Cưu Mang Và Sinh Ra Tội Lỗi

Hãy Đọc Gia-cơ 1:15. Khi nào thì sự cám dỗ trở thành tội lỗi?

Bản dịch tiếng Hy-Lạp dùng một vài chữ trong câu này để nói về sự bắt nguồn của tội lỗi. Các chữ ấy đều liên hệ đến việc “cho sinh ra đời”. Khi một dục vọng sai lầm được vun tưới, thì tội lỗi được hoài thai. Và khi tội lỗi đã lớn đủ nó sẽ cho ra đời sự chết.

Đây là một câu nói rất nghịch lý. Vì thường khi nói đến sự sinh ra đời, có nghĩa là ban sự sống, thì lại đưa đến sự chết. Tội lỗi như một căn bệnh ung thư, nó càng ngày càng xâm chiếm cơ thể chủ và hủy hoại cơ thể ấy. Chúng ta có thể hiểu được điều này, vì chúng ta đều đã bị tội lỗi hủy hoại. Lòng chúng ta có sự gian ác, và chúng ta không thay đổi lòng mình được.

Đọc Sáng Thế Ký 3:1-6. Kinh nghiệm của Ê-va cho chúng ta thấy rõ ràng sự vật lộn với tội lỗi. Các bước nào đưa bà đi đến tội lỗi?

Từ cội nguồn của nó, tội lỗi là không có sự tin tưởng vào Đức Chúa Trời. Sa-tan dùng cùng một phương cách rất thành công ấy để dụ dỗ một phần ba thiên sứ trên trời (Khải Huyền 12:4, 7-9). Cũng cách ấy, Sa-tan gieo sự nghi ngờ vào lòng Ê-va về bản tính của Đức Chúa Trời. Đi đến gần cây biết điều thiện và điều ác không là tội, nhưng hái trái và ăn trái ấy là tội. Nhưng tư tưởng tội lỗi đến trong đầu Ê-va trước khi bà làm hành động tội lỗi. Và bà đã chấp nhận lời dối trá của Sa-tan, sự dối trá ấy trở thành sự dối trá của bà vì bà tin điều ấy và làm theo lời ấy.

Tội lỗi bắt đầu từ trong tâm trí chúng ta. Giống như Ê-va, chúng ta nghĩ đến những điều lợi mình gạt hái được qua sự làm điều sai (vấp phạm). Và rồi trí tưởng tượng và cảm xúc bắt đầu xâm chiếm chúng ta. Chẳng mấy chốc, chúng ta *mắc* bẫy và sa vào tội lỗi.

Thường chúng ta tự hỏi, làm sao mình có thể phạm tội. Câu trả lời rất dễ. Chúng ta để cho mình bị cám dỗ và chúng ta phạm tội. Không ai ép buộc chúng ta phạm tội cả.

“Bằng lời cầu nguyện thật lòng và bởi đức tin sống, chúng ta có thể từ chối sự tấn công của Sa-tan và giữ lòng chúng ta trong trắng không bị nhơ nhớp.

“Sự cám dỗ có mạnh mẽ đến đâu cũng không phải là lời chối tội của chúng ta khi mình phạm tội. Dầu cho quyền lực của sự cám dỗ đến với tâm hồn chúng ta có mạnh đến đâu, phạm tội là hành động của chính cá nhân ta. Phạm tội không phải do nơi quyền lực của đất hay âm phủ làm người ta phạm tội. Tâm trí cần phải vững mạnh. Lòng phải giữ vững. Như vậy dục vọng không thắng được lý trí. Và tội lỗi không thắng được sự trung chính.” – Phỏng theo Ellen G. White “Quyền Lợi và Bổn Phận của Cơ-độc nhân” “Christian Privileges and Duties”, *Signs of the Times*, số 4 tháng 10, 1883.

Ân Điển Tốt Lành Cùng Sự Ban Cho Trọn Vẹn

Tội lỗi sinh ra sự chết. Nhưng Đức Chúa Trời là Đấng ban cho sự sống. Ngài là “Cha của sự sáng láng” (Gia-cơ 1:17). Câu này nhắc đến sự tạo thế của Đức Chúa Trời (Sáng Thế Ký 1:14-18). Đức Chúa Trời cho chúng ta sự sống mới và đây là món quà quý báu nhất mà chúng ta nhận lãnh từ “nơi cao” (so sánh Gia-cơ 1:17 với Giăng 3:3).

Phao-lô nói sự cứu rỗi là do nơi ân điển của Đức Chúa Trời (Rô-ma 3:23, 24; Ê-phê-sô 2:8; 2 Ti-mô-thê 1:9). Tương tự, Gia-cơ 1:17 gọi sự cứu rỗi là “món quà.” Và trong câu kế tiếp ông nói rõ ràng rằng sự cứu rỗi (sự sống mới) là kết quả của mục đích và là ý Chúa cho chúng ta. Vì Đức Chúa Trời muốn chúng ta được cứu.

So sánh thí dụ của Gia-cơ dùng với sự diễn tả về sự sống mới qua lời của Phao-lô và Phi-e-rơ. Đọc Tít 3:5-7; 1 Phi-e-rơ 1:23.

Đức Chúa Giê-su, Phao-lô, Phi-e-rơ, và Gia-cơ đều liên kết sự cứu rỗi với sự sinh lại mới. Khi Đức Chúa Trời sắp đặt chương trình cứu rỗi của Ngài, mục đích của Ngài là hàn gắn lại, nối liền lại con người bất toàn về với thiên đàng. Nhưng tội lỗi đã phân rẽ loài người với Chúa, và sự xa cách ấy quá vĩ đại đến nỗi không một con người nào có thể bắt được một nhịp cầu nối liền khoảng cách ấy. Chỉ có một mình Đức Chúa Giê-su, Ngôi Lời trở nên xác thịt và ở giữa loài người mà thiên đàng và trần giới mới nối lại với nhau thôi.

Chúng ta chẳng xứng đáng cho món quà của Đức Chúa Trời. Nhưng “Cha của sự sáng láng” vì qua yêu thương loài người mà Ngài đã ban cho chúng ta ân điển tốt đẹp và món quà tặng hoàn thiện nhất là Đức Chúa Giê-su và sự sinh lại trong một sự sống mới.

Bạn đã nhận được những món quà nào từ “nơi cao”? Tại sao chúng ta cần phải có sự suy nghĩ sâu sắc về những món quà mình nhận được. Điều gì xảy ra nếu chúng ta không nghĩ sâu sắc về các món quà thiên đàng ban cho chúng ta?

Chậm Nói

Đọc Gia-cơ 1:19, 20. Gia-cơ muốn dạy một vấn đề quan trọng nào?

Lời Chúa (Kinh Thánh) thật đầy năng quyền. Nhưng lời phát ra từ miệng người cũng vậy. Bao nhiêu lần chúng ta mở miệng nói ra rồi ao ước nếu mình lấy lại các lời ấy được? Chúng ta biết những lời không hay có thể làm tổn thương người khác biết là bao. Và chúng ta cũng biết sự giận dữ có sức hủy hoại đến độ nào. Ý thức được các điều này may ra có thể giúp chúng ta dần được cơn tức giận. Để tự mình, không dễ gì cho chúng ta thay đổi được, nhưng chúng ta cần lắng nghe tiếng Chúa hơn và để Ngài làm việc trong lòng ta.

“Khi tất cả mọi tiếng ồn ào đều im xuống, và chúng ta lặng yên tĩnh tâm trước mặt Đức Chúa Trời; sự yên tĩnh của linh hồn sẽ giúp chúng ta nghe được tiếng Ngài. Ngài đã phán, “Hãy yên lặng, và biết rằng ta là Đức Chúa Trời.” – phỏng thích *The Ministry of Healing* (Mục Vụ Chữa Lành), trang 58 của Ellen G. White.

Và nữa, nhiều vấn đề nổi lên khi chúng ta ngưng lắng nghe tiếng Chúa và lắng nghe tiếng của kẻ khác. Ở nhà, ở sở làm, và ngay cả trong những lời tranh chấp trong hội thánh. Khi người ta không nghe tiếng Chúa mà chỉ nghe những lời gây gổ, đàm tiếu, thiếu tình thương thì sự giận dữ, lời nói bắt đầu trở nên khắc nghiệt hung hăng hơn.

Đó là lý do vì sao Gia-cơ cho thấy sự khác biệt giữa sự công bình của Đức Chúa Trời và của lòng giận dữ của con người. Khi chúng ta cứ thả cho mình nói năng theo bản chất tội lỗi của con người, chúng ta đã ngăn lại Lời Chúa. Và ông đã cảnh cáo chúng ta điều ấy.

Đọc các câu Kinh Thánh sau đây dạy chúng ta gì về lời nói của mình? Châm Ngôn 15:1; Ê-sai 50:4; Ê-phê-sô 4:29; Ê-phê-sô 5:4; Cô-lô-se 4:6.

Hãy nghĩ lại lần gần đây nhất bạn đã bị tổn thương bởi lời nói của một ai đó. Hãy nghĩ những lời ấy đã làm mình đau lòng như thế nào dẫu là lời ấy nói ra với dụng ý tốt hoặc xấu. Như vậy về phần chúng ta, chúng ta đã cố gắng thế nào để giữ lời ăn tiếng nói của mình là những lời có kiểm soát hay không? Tại sao rất quan trọng chúng ta cần *suy nghĩ* trước khi nói.

Thứ Năm *16 Tháng 10

Được Cứu Bởi Sự Lấy

Đọc Gia-cơ 1:21. Lời nào mà Gia-cơ bàn đến ở đây?

Câu Kinh Thánh này chung kết tất cả những gì đã nói trong đoạn này về đức tin và sự cứu rỗi. Đây là lời kêu nài chúng ta hãy dẹp bỏ mọi tội lỗi và xa lánh sự gian ác. Chữ “dẹp bỏ” này được dùng bảy lần trong chín lần Tân Ước nói về sự lánh xa các tính xấu của tội lỗi. (Đọc Rô-ma 13:12; Ê-phê-sô 4:22, 25; Cô-lô-se 3:8; Hê-bơ-rơ 12:1; 1 Phi-e-rơ 2:1). Chữ này còn có nghĩa là cởi bỏ (như trong Công Vụ 7:58). Cho nên nó có thể còn có nghĩa là chúng ta phải thay đi tâm lòng nhơ nhớp của mình mà nhận lấy tâm lòng mới do sự cứu chuộc của Đức Chúa Trời.

Nghĩa là chúng ta phải hoàn toàn qui phục Chúa. Mỗi ngày chúng ta phải chết đi bản ngã tội lỗi của mình, của đường lối tội lỗi của mình, mà để Đức Chúa Trời tạo dựng lòng chúng ta giống như bản chất của Ngài. Khi chúng ta làm vậy thì chiếc áo công bình của Đức Chúa Giê-su mới che phủ chúng ta và làm cho chúng ta trở nên công bình trước mặt Đức Chúa Trời được.

Đọc lại Gia-cơ 1:21. Hãy suy xét lòng mình, xem chúng ta có mỗi ngày chúng ta có cố gắng làm được như lời khuyên nài này không. “Lời đã được trồng” trong lòng chúng ta có nghĩa là gì? Làm sao chúng ta có được điều ấy?

Thứ Sáu

*17 Tháng 10

Nghiên Cứu Bổ Túc:

“Chương trình cứu rỗi gồm cả sự bình phục hoàn toàn khỏi quyền lực của Sa-tan. Đấng Christ luôn luôn phân rẽ lòng thống hối khỏi tội lỗi. Ngài đến để hủy diệt công việc của ma quỷ. Và Ngài đã chuẩn bị ban Đức Thánh Linh cho mỗi một ai có lòng sám hối, hầu giúp họ không bị phạm tội.” Phỏng theo *Desire of Ages* (Hy Vọng Muôn Đời) của Ellen G. White, trang 311.

“Nếu bạn đã chấp nhận Đấng Christ là Cứu Chúa của đời mình, thì bạn cần phải quên đi bản ngã mình, và cố gắng giúp các người khác. Nói về tình yêu thương của Đấng Christ. Chia sẻ cho người ta thấy sự nhân từ và hoàn thiện của Ngài. Làm mọi phận sự mà bạn có thể nghĩ đến, và lòng bạn phải trưu nặng với mục đích cứu linh. Hãy làm bất cứ điều gì để cứu những người lạc mất. Khi bạn nhận lãnh được Thần Linh của Đức Chúa Trời, là Thần linh của tình yêu bất vụ lợi và sẵn lòng làm việc để mang kẻ khác đến cùng Chúa, thì bạn sẽ nhận lãnh nhiều kết quả. Những trái của Thánh Linh qua tư tưởng và hành động sẽ chín mùi trong bản chất của bạn. Đức tin của bạn sẽ tăng trưởng mỗi ngày, và niềm tin của bạn trở nên vững mạnh hơn, và tình yêu bạn có cho tha nhân sẽ vẹn toàn. Càng ngày bạn sẽ thấy mình càng trở nên giống Đấng Christ hơn trong sự trong trắng, cao quý và nhân ái của Ngài.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Christ's Object Lessons* (Những Bài Học Chúa Dạy), trang 67, 68.

Đề Tài Thảo Luận:

- 1 Hãy nghĩ đến quyền lực của lời nói. Tại sao lời nói lại có quyền lực như vậy? Kiểm soát lời nói của mình có dễ không? Thường ý chúng ta muốn nói tuy quan trọng nhưng không bằng *cách* chúng ta nói, giải thích tại sao.
- 2 Trong mọi ân tứ Chúa ban bạn, ân tứ nào là quý báu nhất? Giải thích tại sao?
- 3 Lòng ham muốn và dục vọng mang đến tội lỗi. Và tội lỗi mang đến sự chết. Tại sao chúng ta không có được sự chiến thắng ấy? Bằng cách nào chúng ta bào chữa cho tội lỗi? Tại sao đó là một trò chơi nguy hiểm?